

መጽሐፈ ርግማን

ታዲያ ከያኩው
ሐምሌ ፱፣ ፳፻፲፬

“ግለጠው”

“ጭራሽ ለእኔ ነው ያመጣሽዋል?”

“አዎ፤ አንብብሽዋል አ?”

“እረ እኔ እንኳን ላነበዱ፤ እንዲህ የሚሉት መጽሐፍ መኖሩንም ከነጭራሹ አላወቅም። መጽሐፈ ጸገማን? ሆ! ከየት አመጣሽዋል?”

“ከዚያው”

“ከየት?”

“ከዚያው ከትናንትናው ስፍራ”

“ከትናንትናው?”

“ትናንትና እንዲህ ሆነን ተቀምጠን አልነበር?” ብላ ጀመረች፤ ያን እጇን ወደ ታች እየሰደደችብኝ። አቤት መከራዬ! ምን ልትሆን ነው ደግሞ?”

“በእናትሽ!” አልኳት። በእናቷ! እሷ እጇን ገብቆ ያደረገችብኝ እንደሆነ፤ የምሆነውን አላወቅም። ገላዬን ይቅርና ልብሴን ብትህዳውም መቅለጤ ነው። በእናቷ እንዳትህካኝ። ይኼም አልበቃት ብሎ እኮ፤ እሷ ለራሷ ዐይኖቿ የምትላቸው ለእኔ ግን እሳት የሆኑ ነገሮች አሏት። እረ በእናቷ! እንዳታየኝ። በቃ መሸሽ - ቅልጥ - ጭልጥ ብዬ ማለቄ ነዋ! ትናንትና እንዲሁ የማይታይ ነገራን አይታብኝ፤ አሜን አሜን ስል ነው ያመሸሁላት። ነገረ ሥራዋ ሁሉ ጋን መሉ እንደጨለጠ ስለሚያሰክር፤ የሆንሁትን አላስታውስም። ብቻ ሳልዘላብድ አልቀረሁም።

“ለአበዋ እኮ ነገርሁት” አለች።

“ምኑን?”

“አህአ! የመስቀል እንደምንጋባ ነዋ”

እርፍ! ጭራሽ? ቆይ ከማን ጋር ነው የምትጋባው? ስለ ጋብቻ አወርተናል ማለት ነው ግን? ጭራሽ ቀን ሁሉ ቆርጠናል? ያውም የመስቀል!

“ምን አስቸኮለሽ?” አልኳት፤ የምለው ቢቸግረኝ።

“ማለት? አበዋ እኮ ነው። ከዚህ ወዲያ ምን ቀረን? መስቀል እኮ ደረሰ። አሁን ካልነገርሁት፤ መስቀል ካለፈ እንደነገረው ነበር እንዴ ሐሳብህ? ወይስ እንደ ልማድህ አሁንም ሽንግሎ ማለፍ አማረህ?”

“እረ እኔ”

“ሞክረኛ! በል ሞክረኛ። መጫወቻህ እንደሆንሁ ሞክርና አሳዩኝ”

“ቆይ”

“ባታስበው ነው የሚሻልህ! በጭራሽ!”

“እስኪ ቆይ”

“አሜን ብሎ ወደ ሷላ አላወቅም። አንዴ ነው የጨረሰነው። ከገባኸው ቃል አንዲቷም ከምትሳድል፣ ሚስጥር ላይ ብትቆም ይሻልሃል። ወይኔ እንድትመጣ ያደረግሁትን አላወቅም፤ የምትሄድ ከሆነ ግን አይቀናህም። ምናልባትም ከእኔ በፊት የነበረችው፣ “ብቻ ደህና ሁንልኝ እንጂ” ብላ የልብ ልብ ሰጥታ ሸኝታህ ይሆናል። እኔ ላይ ግን አይሰራም፤ እንዳታስበው! እንዲያውም ጨርሼ ልንገርህ አ? አጣድረህ አጣድረህ እዚህ አድርሰኸኝ ስታበቃ፣ ይቼን ታህል እርምጃ በሸሸኸኝ አፍታ ነው በአጭር እንዲያስቀርህ ለመጸለይ የምንበረከከው። ከእኔ ዘወር ብለህ ወደ ሌላ የተራመድህ እንደሆነ፣ የፈላ ሳረፍ ደርሶ እያዳፋ እንጠሮጠስ ያግባህ! እኔን ያቀፉ እጆችህ ሌላ የሚያቅፉ ከሆነ፣ ገላዋ የገሀነሙን አሳት ይሁንብህ። ከንፈሮቼን የሳሙ ከንፈሮችህ በሌላ የሚረጥቡ ከሆነም፣ የሰራ አከላትህን እከክ አንድዶ ያንገብግብህ! ሌላ ነገርህም ሌላ ያማረው እንደሆነ፣ ሰማያዊ ዛፍ ቆራጮች ወርደው ከስሩ ይንቀሱብህ! ሰማያዊ መጥረቢያ በከሃዲ ገላህ ይለፍ!”

“መስቀል ዛሬ በሆነና በተጋባን” ብዬ ላቋርጣት ስል፣ ይኼን የምልበት ፋታ እንኳን ሳትሰጠኝ ቀጠለች።

“እኔ እሺ ያልሁህን ሁሉ እሺ ብዬሃለሁ። መቼም አልለወጥብህም። ካደረግሁትም በእኔ ይሁንብህ”

:

ታደለ አያሌወ

(www.yehaarts.com)